

bewegingen, het haantje breed-schrijdend met een air van bescherming, gelijk verliefden naar hun hokje trekken. Daar het haantje op 't rek moest om te slapen, sprong het op een der sporten van een laddertje welk daar stond, en altijd vladderde 't eendje, dat een effen vlak noodig had om te rusten, op een plank daarnevens, zoo dicht mogelijk naast het makkertje.

De hen, onverschillig, zag naar beiden niet meer om, en roestte alleen, boven het achterhuisje van het hutje.

Een avond, met de schemering, als moeder en de kinderen reeds aan tafel zaten voor het laatste maal, ging de voordeur open, en stond vader glimlachend vóór hen. Het gebeurde zóó schielijk, zóó vreemd, zóó onverwacht, dat allen als verstomd bleven, den paplepel roerloos in de hand, de oogen wijd open. Vader zelf schoot in een gullen lach, en, zijn pakje op een stoel gooïend, wreef hij zich opgeruimd de handen, als kwam hij van een feest, en riep uit:

„Dat is nu een verrassing, hè! Zoo vroeg hebt ge me niet verwacht! Hoe gaat het met u allen?”

Neen, zeker, zóó vroeg hadden zij hem lang niet verwacht. Het gebeurde wel eens dat hij een drietal weken vóór den termijn vrijgelaten werd, maar nu had hij, volgens zijn veroordeeling, nog minstens twee maanden in de gevangenis te blijven. Hij was er dus uit gevluht, en in dat geval zouden de gendarmen hem spoedig opnieuw komen aanhouden!

Een heele minuut duurde het alvorens de vrouw en de kinderen van hun stomme verslagenheid herstelden. Toen stonden zij allen op, en schuw en aarzelend viel hun de geijkte Vlaamsche groet van de lippen:

„Man, ge zijt welgekomen”

„Vader, ge zijt welgekomen”

En bleek van schrik kon moeder het niet langer bedwingen:

„O, zijt ge toch uit „het kot” *) gevluht?”

Opnieuw schoot vader in een luiden lach:

„Gevluht! gevluht!” riep hij, ten hoogste verrukt door die gedachte. „Neen, neen, wacht maar, 'k zal 't u wel gaan vertellen.”

Allen waren wêér gaan zitten en vader zelf had luidruchtig naast hen aan den disch plaats genomen. Hij was uitgehongerd, zijn flikkerende oogen loerden schuins naar de groote papkom, die in 't midden van de tafel stond, en nogmaals wreef hij zich krachtig de handen, terwijl moeder hem spoedig een houten lepel toestak en hem een paar dikke roggesmouterhammen voorsneed.

Gedurende ettelijke oogenblikken at hij gulzig door, 't gelaat ernstig, den rug gekromd, den mond vol roggebrood, slikkend de witte pap met een geslurp der lippen. Toen slaakte hij een grooten zucht van verluchting, barstte nogmaals uit in een gullen, onbekommerden lach, en, langzamer voort etend, begon hij zijn geschiedenisje te vertellen.

*) Gevangenis.